

ADRIANA BITTEL

O STRADĂ LINIȘTITĂ

După ce treci de ceasul încremenit la cinci fără un sfert din fața magazinului de semințe selecționate, de fauna selecționată după legile mafiei mărunte din fața hotelului de o stea (femei, de o stea și ele, fumează plictisite de certurile dintre controlori și oameni amăriți din cartiere prinși fără bilet și aduși la acest capăt giratoriu de linie; bișnițari burtoși cu chelie și codiță legată cu elastic, taximetriști care umplu cimpul și roiesc după un semn), de zidurile și trotuarul cu mereu proaspete dîre de urină ale străduței de trei case din vecinătate, pe care parcă toți bețivii orașului vin să se ușureze (unul a răspuns murei mele revoltate, dezgustate, încheindu-se fără pic de jenă la șliț: „ce să fac, madam, nu mai puteam să mă țin!”) – ajungi într-o altă lume.

Un trotuar – burg transilvan, celălalt – vile de început de secol alternînd cu blocușoare cubiste, plopi și tei, iederă și caprifoi, miște, ciini și copii curați, cîrpele prin pomi, chemări de guguștiuci și într-o curte un cocoș deloc apocaliptic adăugînd benzii sonore idiice note rurale. La colț, o casă din alt secol, părăsită acum dar demnă, cu o grădină năpădită de bălării care au copleșit și scara de piatră cu balustrade sculptate ce duce la terasă. Zidul grădinii, și el traforat în piatră, adună cu lumina amurgului toată poezia ruinurilor, lăsînd să se întrezărească lumea interzisă, de fantome, a ferestrelor, orbite goale. Aici am localizat acțiunea uneia din nuvelele vecinului de cartier de demult Mircea Eliade, iar la capătul celălalt al străzii, pe lîngă biserica dispărută Caimata „pe care a dărîmat-o Pache cînd a construit bulvardu ăi nou” se știe că ar fi stat și Eminescu. Oamenii mai în vîrstă leagă numele străzii de un oftalmolog vestit, doctorul Blatt, iar taximetriștii o cunosc fiindcă aici locuiește Dolănescu, în vila cu magnolie și trandafiri.

Mașini trec rar pe strada asta cu sens unic dinspre Eliade spre Eminescu, așa că pensionarele Bertei-cu-pisici nu sînt în primejdie. Berta șade într-un demisol din vecinătatea casei

misterioase. Prin plasa de sîrmă a ferestrei veșnic deschise, o dată cu duhoarea specifică răzbate și vocea de fumătoare bătrînă a pisicofilei, o persoană afectuoasă și comunicativă, gata oricînd să-ți spună că arăți fantastic, chiar atunci cînd arăți mizerabil. Berta dă nume bizare jivinelor ei și la ceas de seară iese în mijlocul străzii și-și lansează muzical (ceva de saxofon) chemările – Ce-i-cu-tine, Puța, Einstein, Vergonia, Ighen, Dumneaei. De prin cotoane, de pe acoperișuri și dintre pubele se adună ceata famelică și vecinii spun, prin bucătării și în holuri: „uite cum trece timpul, e deja opt, să dăm drumul la televizor”.

Nu există să treci pe lîngă subsolul duhnitor fără ca Berta, după ce ți-a făcut complimentele de rigoare, să nu-ți ofere un pui de mîță enumerîndu-i calitățile, și așa se face că mai toți vecinii ne-am procopsit cu un descendent din Ce-i-cu-tine, Puța, Einstein, Vergonia, Ighen, Dumneaei (gata botezat, dar poți să nu ții cont), devenind prin asta cumva rude.

E o stradă cu oameni de treabă, politicoși și discreți, rezervați și amabili, iar după ce mamele își cheamă copiii de la joacă și Berta își cîntă aria suprarealistă, se aude cum bat în geamuri razele de lună. Și cum sfîrșie cartofii în tigăi.

Într-o sîmbătă seara, pe strada asta luminată doar de pîlpîirile albastre ale televizoarelor, un adolescent a fost înconjurat de patru haidamaci care i-au cerut imperativ bani. Cum n-avea nimic de preț asupra lui, dar i s-a părut laș să strige ori să fugă, a fost stîlcit în bătaie. După ce a căzut pe trotuar, plin de sînge, i-au mai tras cîteva picioare în cap și, crezînd că și-a pierdut cunoștința, brutele s-au consultat între ele dacă să-l lase acolo ori să-l ducă pe linia de tramvai.

Berta și pisicile au privit interesate scena prin plasa de sîrmă. Ele nu au televizor.

